

Manualul mijlocitorului

*Cum să te rogi cu îndrăzneală, autoritate și
putere supranaturală*

JENNIFER EIVAZ

Tradusă din limba engleză de Magda Zaharie

Editura Gold Books
Baia Mare
2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EIVAZ, JENNIFER

Manualul mijlocitorului : cum să te rogi cu îndrăzneală, autoritate și putere supranaturală / Jennifer Eivaz ; trad. din lb. engleză de Magda Zaharie. - Baia Mare : Gold Books, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-630-6622-90-0

I. Zaharie, Magda (trad.)

2

Titlul original *The Intercessors Handbook: How To Pray with Boldness, Authority and Supernatural Power* © 2016 by Jennifer Eivaz

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books.

Dacă nu este specificat altfel, toate citatele biblice sunt preluate din noua traducere în limba română a Bibliei (NTLR).

Citatele marcate BTF2015 sunt preluate din traducerea Fidela 2015 a Bibliei.

Citatele marcate RMNN sunt preluate din traducerea Cornilescu 1924 – revizuită 2010, 2014, a Bibliei.

Citatele marcate NIV sunt traduse din limba engleză, din versiunea *New International Version* a Bibliei.

Manualul mijlocitorului: Cum să te rogi cu îndrăzneală, autoritate și putere supranaturală - Jennifer Eivaz

Copyright © 2026 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Traducerea și editarea: Magda Zaharie

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Manuela Rus

ISBN print: 978-630-6622-90-0

Cuprins

Prefață de Kris Vallotton	11
Mulțumiri	13
Introducere	15
1. Colacul meu de salvare spre victorie	19
2. Fundamentele rugăciunii	31
3. Cine este la conducere?	45
4. Autoritatea noastră spirituală	57
5. Există cu adevărat duhuri teritoriale?	75
6. Armata invizibilă și puternică a lui Dumnezeu	95
7. Mijlocirea profetică	113
8. Postul: factorul care schimbă totul	133
9. Cum să te rogi inteligent	155
10. Noi suntem o casă de rugăciune	173
Anexa A: Diferențele esențiale dintre creștini și sfinții din zilele din urmă (mormonii)	197
Anexa B: Cum să eliberezi o persoană de demoni	203
Note	211
Jennifer Eivaz	214

„Nu există nicio altă autoare pe care să o fi văzut făcând o treabă atât de bună precum Jennifer Eivaz când vine vorba de a scrie și a da învățătura despre mijlocire. Sincer, nu știu cum reușește, dar Jennifer este capabilă să cuprindă într-un paragraf sau două cât ar încăpea într-o după-amiază întreagă de învățătură și studiu. Ceea ce explică este ușor de înțeles, dar devine profund atunci când este pus în practică. Fă rost de *Manualul mijlocitorului*: unul pentru tine și încă două pentru prieteni!”

Steve Shultz, fondatorul *The Elijah List*

„*Manualul mijlocitorului* este atât o călătorie, cât și un curs. Cartea prezintă profunzimea descoperirii unor straturi adânci ale fundamentului biblic al rugăciunii/mijlocirii, dându-le viață prin istoria personală a lui Jen. M-am simțit provocat și inspirat în repetate rânduri să îmi aprofundez mijlocirea personală. Ne sunt oferite instrumente care să ne crească atât nivelul de cunoaștere, cât și credința în acest domeniu atât de necesar. Totodată, Jen face o treabă magistrală în a expune subiectul într-un mod în care chiar și cei care nu se consideră înzestrați în acest domeniu să poată urmări și crește în această lucrare. Această carte este o lectură obligatorie pentru toți cei care doresc să lupte pentru tot ceea ce Dumnezeu vrea să elibereze, atât la nivel personal, cât și colectiv”.

Sean Smith, director al *Sean Smith Ministries/Pointblank International*

„Subiectul rugăciunii este adesea evitat, nu pentru că oamenii nu au dorința de a se ruga, ci pentru că nu știu cum să se roage sau de unde să înceapă. Totuși, rugăciunea este un aspect

fundamental al vieții noastre, în calitate de urmași ai lui Isus. Jennifer Eivaz a scris o carte provocatoare și practică, de care Biserica are mare nevoie. *Manualul mijlocitorului* nu este scrisă dintr-o perspectivă teoretică, ci este ancorată în fundamente și principii biblice trăite, nu doar de Jennifer, ci și de comunitatea pe care o conduce. Ca cineva care a trăit o viață de rugăciune, ea ne oferă o hartă a felului în care să ne rugăm și aprinde în noi o pasiune de a îmbrățișa călătoria rugăciunii, care este privilegiul și responsabilitatea fiecărui credincios”.

Banning Liebscher, fondator și pastor al *Jesus Culture*

„Istoria slujirii noastre este scrisă în viața noastră de rugăciune. Trebuie să îndepărtăm pânzele de păianjen care au ascuns adevărata mijlocire, dacă vrem să câștigăm această generație. Iată manualul tău”.

Mario Murillo, președinte al *Mario Murillo Ministries*

„Jennifer este convingătoare și la obiect în *Manualul mijlocitorului*. Ea ne ajută să conștientizăm unele aspecte critice legate de războiul spiritual, lucruri despre care mulți dintre noi nu am fost învățați niciodată. Cartea ne ghidează spre o dimensiune proaspătă a domeniului autorității spirituale și ne ajută să recunoaștem mai bine acea lume invizibilă care coexistă cu acest tărâm natural, fizic, precum și modul în care putem să o gestionăm cu succes. Capitolul 10 este deosebit de util pentru pastorii care doresc să dezvolte o lucrare de rugăciune de mijlocire eficientă și dinamică”.

Dr. Dave Williams, episcop la *Mount Hope Church Network; Strategic Global Mission*

„Jennifer Eivaz a făcut o treabă minunată în aducerea unei perspective strălucite și a unor aplicații practice pentru subiec-

tul uneori intimidant al mijlocirii. A învăța să auzim vocea lui Dumnezeu este una dintre cele mai fascinante călătorii care ne-au fost propuse vreodată. Din păcate, noi o transformăm de multe ori într-o activitate religioasă aproape imposibilă. Totuși, Dumnezeu este Cel Care Își asumă responsabilitatea de a fi auzit. Și, ca și cum nu ar fi de ajuns, Dumnezeu ne ascultă și Îi place să răspundă vocii noastre. Aceasta este puterea mijlocirii: vocea noastră, supusă inimii lui Dumnezeu, contribuie la crearea unei forțe puternice care aduce manifestarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Te încurajez să citești *Manualul mijlocitorului* și să fii transformat. Darul harului eliberat prin această carte îi va împuternici pe toți cei care o citesc să aducă o schimbare transformațională în lumea noastră!”

Bill Johnson, lider principal al *Bethel Church*,
Redding, California; autor al: *Când cerul invadează
pământul și Puterea care schimbă lumea*

„Această carte ușor de citit este plină de nestemate care te vor ajuta să rămâi lucid în mijlocul conflictului, să gândești clar și să crești în înțelegerea supranaturalului. Ea deschide o ușă a revelației care ne inspiră să înțelegem cum lucrează cerul împreună cu noi pe pământ, pentru a ne întări autoritatea de a-L preamări pe Isus pe pământ! Jennifer are un stil unic, iar înțelegerea pe care ea o are despre tărâmurile spirituale îi permite să ofere îndrumări clare în multe domenii ale rugăciunii de mijlocire. Oricine este implicat în plantarea de biserici sau în formarea echipelor de rugăciune ar trebui să citească această carte. Unul dintre punctele forte ale acestei cărți este faptul că este ancorată în biserica locală și are pe inimă dezvoltarea Bisericii. Exemplele și poveștile lui Jennifer sunt inspiratoare și te

încurajează să te ridici, să lupți și să învingi”.

Rachel Hickson, fondatoare și directoare a *Heartcry for Change*; autoarea cărții *Eat the Word, Speak the Word*

Prefață

La fel ca învățarea unei limbi străine sau descifrarea hieroglifelor, înțelegerea autorității noastre în mijlocire este o abilitate care poate fi dobândită prin învățatură, instruire și antrenament. Mulți oameni înzestrați ajung să fie tulburați, confuzi sau chiar chinuiți de experiențe din tărâmul spiritual, deoarece le interpretează sau le aplică greșit, ceea ce duce adesea la frică, anxietate și chiar depresie. Jennifer Eivaz a făcut o treabă remarcabilă în cartea sa *Manualul mijlocitorului*, explicând într-un mod simplu și ușor de înțeles cum să îți accesezi autoritatea ta deplină în rugăciune, pentru a exercita stăpânire asupra pământului.

Apostolul Pavel le-a scris corintenilor și a spus: „Cu privire la darurile duhovnicești, fraților, nu vreau să fiți în necunoștință” (1 Corinteni 12:1). Cuvântul *daruri* nu apare în textul grecesc, deoarece Pavel nu încerca doar să ne învețe despre darurile spirituale, ci ne explica modul în care funcționează lumea spirituală. În această eră postmodernă, Biserica a pierdut accesul la tărâmul spiritual. Am schimbat ceea ce este valoros cu ceea ce este vizibil și am eșuat pe țărmurile logicii, ale tangibilului și ale previzibilului.

Manualul mijlocitorului este mai mult decât o carte. Este un ghid de instruire pas cu pas, scris pentru a te ajuta să înțelegi lumea nevăzută. Jennifer ne înmânează cheile pierdute ale tai-

nelor puterii rugăciunii și ne arată calea prin care Împărăția cerurilor poate fi adusă pe pământ. Recomand cu căldură această carte fiecărui credincios!

Kris Vallotton, lider asociat senior al bisericii Bethel din Redding, California; cofondator al Bethel School of Supernatural Ministry; autor al cărților: *Căile supranaturale ale familiei regale* și *Bătălii spirituale*

Mulțumiri

Vreau să îi mulțumesc soțului meu, Ron (www.roneivaz.com), pentru sprijinul lui neobosit și pentru că m-a încurajat să scriu această carte. El este dragostea vieții mele și cel mai bun prieten al meu. Sunt recunoscătoare că ne-am găsit unul pe celălalt și aștept cu bucurie multe alte decenii de fericire împreună.

De asemenea, vreau să mulțumesc familiei mele de la Harvest Christian Center (www.harvestturlock.org) pentru sprijinul extraordinar și eforturile neobosite de a ajunge la oameni și de a influența națiunile. Această carte a fost posibilă datorită faptului că familia HCC s-a rugat împreună și L-a experimentat pe Dumnezeu împreună. Eu și Ron suntem mândri să păstorim niște oameni atât de minunați și înzestrați.

Steve și Derene Shultz, de la *Elijah List* (www.elijahlist.com), merită, de asemenea, o mențiune specială pentru că m-au prezentat ca scriitoare principală în publicația lor. Susținerea lor a dus la crearea conexiunilor potrivite pentru publicarea acestei cărți într-un mod profesionist. În plus, ei au devenit prietenii mei de încredere.

Multe mulțumiri lui Kris și Kathy Vallotton (www.kvministries.com) pentru că au fost pastorii și părinții mei spirituali. Dragostea lor statornică și credința lor în mine m-au transformat în femeia lui Dumnezeu care sunt astăzi. Ei au văzut lucru-

rile bune ascunse adânc în inima mea și au făcut tot posibilul să le scoată la iveală. Le sunt veșnic recunoscătoare.

Nu în ultimul rând, vreau să Îi mulțumesc Domnului și Mântuitorului meu, Isus Cristos, pentru că m-a luat din nimic și m-a modelat în cine sunt astăzi. Am fost foarte pierdută, dar acum am fost găsită. Am fost oarbă, dar acum văd. Isus este motivul pentru care fac ceea ce fac, pentru care mă trezesc dimineața și mă culc noaptea. El este totul pentru mine.

Introducere

Rugăciunea este precum respirația. Ea devine oxigen pentru duhul nostru. Când ne rugăm, ne simțim vii și conectați cu Dumnezeu. În rugăciune, putem distinge vocea Lui și putem întâlni tărâmul în care El locuiește. Rugăciunea scoate uscăciunea din sufletele noastre și eliberează râuri de prospețime în lumea noastră. Rugăciunea nu este doar ceva ce facem pentru câteva minute ici și colo. Integrăm rugăciunea în stilul nostru de viață și facem din viața noastră o rugăciune vie.

Am învățat să mă rog în flăcările disperării. Tocmai în acele momente când simțeam că lumea mea se prăbușește am descoperit cum să mă îndrept spre Dumnezeu pentru răspunsuri. Cu lacrimi sfâșietoare, Îi puneam întrebările grele, Îi spuneam toate temerile mele și Îi ceream răspunsuri. Eram liniștită știind că Dumnezeu nu era ofensat de autenticitatea mea și că va răspunde la fel de sincer. Am învățat să ascult și să am încredere în vocea Sa în situații dificile. El lucra totul spre binele meu. Totul avea să fie bine.

Mulți oameni nici măcar nu se gândesc la rugăciune până când nu li se prezintă o problemă pe care nu o pot rezolva. Afli, de exemplu, că ai o boală terminală și, dintr-o dată, ai o viață de rugăciune. Primești un miracol prin rugăciune și, brusc, devii dedicat. Rugăciunea devine primul lucru pe care îl faci, nu ultimul. Ai descoperit puterea rugăciunii și nu vei mai fi

niciodată la fel.

Mijlocitorii se nasc, cel mai adesea, în situații de criză. Odată ce ai văzut cum imposibilul a devenit posibil prin rugăciune, se întâmplă ceva în interiorul tău. Crediința se naște în inima ta, iar rugăciunea este înflăcărată în viața ta. Pur și simplu știi cu certitudine că rugăciunea va schimba ceea ce trebuie schimbat.

Totuși, ne confruntăm cu situații care par să nu răspundă rugăciunii. Când se întâmplă aceasta, trebuie să știi că Dumnezeu nu refuză să îți dea promisiunile Sale. Mai degrabă, există ceva ce nu înțelegi despre Cuvântul Său sau despre tărâmul spiritual. Dumnezeu are întotdeauna un răspuns, dar noi nu știm întotdeauna cum să îl accesăm. Acestea sunt golu-rile pe care sper să le umplu în această carte, ajutându-te să te conectezi nu doar la rugăciune, ci și la rugăciunea *care primește răspuns*.

Toate principiile rugăciunii prezentate în această carte sunt comori prețioase, scoase la lumină prin încercările și perioadele de pustiu ale vieții și slujirii mele. Le-am predicat cu perseverență bisericii mele și oricui a fost dispus să asculte. Acum mă bucur să le împărtășesc și cu tine.

Cartea aceasta a fost un proiect pe care l-am purtat în inima mea timp de mai mulți ani înainte de a începe efectiv să o scriu. Nu mă consideram o scriitoare și nu găseam nici harul, nici timpul necesar pentru a o realiza. Apoi, într-o zi, am primit un mesaj pe Facebook de la o profesoară și slujitoare care locuia în Anderson, California. Numele ei este Mary Andersson și ne cunoșteam doar de câțiva ani. Mary primește uneori vise de la Dumnezeu, iar de data aceasta primise un vis pentru mine. În visul ei, eu scrisesem o carte despre rugăciune. Era un manual, mi-a spus ea.

Când Mary mi-a transmis visul, am simțit ungera tangibilă a lui Dumnezeu coborând asupra mea. Parcă era un lichid calm, plin de putere, care îmi cuprindea întreaga ființă. De atunci, am reușit să încep să scriu și am realizat prima ediție a acestei cărți, pe care am publicat-o eu însămi.

Prima ediție a fost scrisă pentru biserica mea. Avem o istorie unică a rugăciunii, pe care o voi împărtăși în capitolele acestei cărți, și am vrut să existe ceva scris pe care noii veniți să îl poată citi și asimila. Știam, de asemenea, că această carte va ajunge și în alte locuri unde slujesc, dar nu prea departe.

Spre surprinderea mea, cartea a început să se vândă în Statele Unite și chiar la nivel internațional. S-a vândut în Canada, Africa de Sud, Australia, Anglia, Letonia, Noua Zeelandă, Japonia și în alte câteva locuri. Conținutul a avut ecou în inima mijlocitorilor. Aceștia aveau nevoie disperată de validare și îndrumare pentru experiențele pe care le trăiau în rugăciune. Am fost extrem de bucuroasă să devin acea punte, cineva care să îi ajute să se roage cu mai multă încredere, în climatul lor spiritual unic.

Într-un final, m-a abordat o femeie încântătoare cu propunerea de a scrie o carte pentru Chosen Books, după ce citise câteva dintre articolele mele publicate în *Elijah List*. Nu am putut rezista provocării și am răspuns cu un „da” entuziast. Am decis să rescriem și să extindem manualul, iar rezultatul îl țineți acum în mâinile voastre. Consider că este mult îmbunătățit față de prima ediție, fiind scris pentru un public mai larg și incluzând și mai mult conținut care să vă ajute să procesați lucrarea unică a mijlocirii. Echipa mea de mijlocitori se roagă pentru această carte și pentru toți cei care o citesc, pentru ca rugăciunea să prindă viață în întreaga lume și să fie eficientă!

Colacul meu de salvare spre victorie

Dacă m-ai întreba care este numele meu de fată, aş ezita să îl spun. Iar aceasta deoarece mă identific foarte puţin cu numele primit la naştere. Tatăl meu biologic ne-a abandonat pe mama mea şi pe mine când eram doar un bebeluş. În copilărie, îmi exprimam această pierdere întrebând bărbaţi, chiar şi pe necunoscuţi: „Tu eşti tăticul meu?” Mama mi-a oferit foarte puţine detalii despre căsătoria ei cu tatăl meu, spunând doar că el bea prea mult şi că plecase din statul nostru natal, Nevada, pentru a-şi căuta de lucru.

El nu s-a mai întors niciodată acasă, dar a reluat legătura la scurt timp după ce mama mea s-a recăsătorit. Aveam patru ani pe atunci. El a început să dea lunar o mică sumă pentru întreţinerea mea, iar mama i-a acordat drept de vizită o dată pe an. Când eram mică, eram încântată să îl văd. Totuşi, întâlnirile noastre anuale se transformau în mari dezamăgiri.

Comportamentul lui putea oscila de la paranoic la jovial și apoi la abuziv; nu știai niciodată la ce să te aștepti, toate acestea fiind alimentate de alcoolism și schizofrenie.

Aceasta a dus la o succesiune de evenimente care au avut ca rezultat cartea pe care o ții acum în mâini, o carte care te învață cum să devii un mijlocitor eficient și plin de putere, în și pentru Împărăția lui Dumnezeu. În acest prim capitol îți voi spune cum am devenit eu însămi o astfel de mijlocitoare, o persoană care crede în tărâmul spiritual ce ne înconjoară în permanență și cu care suntem chemați să interacționăm în autoritatea lui Cristos, iar în capitolele următoare îți voi oferi toate instrumentele esențiale de care ai nevoie pentru a deveni, la rândul tău, un mijlocitor.

Ceea ce a urmat a fost că mama mea, neputând să se descurce din punct de vedere financiar ca părinte singur, s-a mutat cu mine înapoi în statul ei natal, California, pentru a fi mai aproape de familia ei. Sora acesteia a prezentat-o unui bărbat recent divorțat, de profesie agent de securitate, cu care s-a căsătorit în scurt timp. Acesta era un membru devotat al Bisericii lui Isus Cristos a Sfinților din Zilele din Urmă (SZU)¹, cunoscută și ca Biserica Mormonă, și am devenit cu toții membri LDS. Noul meu tată vitreg și-a asumat rolul de tată în viața mea, iar eu m-am bucurat să primesc atenția lui.

Mama, pe de altă parte, s-a chinuit să își păstreze echilibrul emoțional de când mă știu. În perioada preșcolară am avut chiar și vise în care îi cădea capul de pe umeri. Îți poți imagina așa ceva? Cu timpul, episoadele ei frecvente de furie, anxietate și depresie m-au epuizat. Ca să fac față, m-am retras, făcând tot ce puteam ca să păstrez distanța. Evitam conversațiile și stăteam în camera mea cât mai mult posibil.

În adolescență, am început să îmi manifest furia și durerea prin rebeliune. Mă furișam noaptea din casă pentru a participa la petreceri nesupravegheate, împreună cu prietenii și iubiiții mei. Beam mult, consumam cocaină și mințeam aproape despre orice, pentru că nu mai aveam încredere în nimeni. Am lipsit de la multe ore de liceu, scriind bilete inventate „din partea părinților” către secretariatul școlii pentru a fi motivată, absolvind cu greu.

Între rebeliunea mea scăpată de sub control, problemele emoționale ale mamei mele și unele dificultăți financiare serioase, familia noastră a început să se destrame. Acest lucru ne-a pus la încercare relația cu biserica SZU, deoarece simțeam că nu reușeam să ne ridicăm la standardele lor foarte înalte. Mormonii pun un accent puternic pe faptele bune și pe familiile solide, însă le lipsește împlinirea Duhului Sfânt pentru ca aceste lucruri să devină realitate. Potrivit credințelor lor, cei care îndeplinesc standardele vor progresa până la a deveni zei în viața viitoare. Îți poți imagina dilema noastră când am descoperit că, oricât de mult ne-am fi străduit, nu am fi putut fi niciodată suficient de buni. Descurajați, am încetat să mai frecventăm biserica SZU. Nu mai aveam puterea să rămânem într-o religie care se dovedea lipsită de capacitatea de a ne ajuta.

În calitate de membri ai SZU, am fost instruiți să respingem creștinismul evanghelic. Credeam că *noi* suntem adevărații creștini și singurii care dețin adevărul. Oricum, nu aveam o părere prea bună despre creștinii evanghelici, paradigma mea fiind influențată de ceea ce văzusem la Jim și Tammy Faye Bakker pe rețeaua de televiziune PTL. Mi se păreau ridicoli, iar eu și tatăl meu vitreg urmăream emisiunea doar pentru a-i ironiza și a ne bate joc de ei.

În același timp, aveam câteva relații cu creștini care erau cunoștințe sau membri ai familiei extinse. Pe măsură ce familia mea apropiată a început să se destrame, am simțit în sinea mea că unii dintre acești cunoscuți se rugau pentru ca eu să devin „una de-a lor”. Lucrul acesta mă înfuria! Răspundeam acestui „sentiment de certitudine” atacându-i verbal, cu tot ce îmi trecea prin minte împotriva lor, ceea ce era un semn că urma, probabil, să mă întorc în curând în direcția opusă.

O întâlnire cu Dumnezeu

În mijlocul tuturor acestor lucruri, fratele vitreg al mamei mele a trăit o convertire radicală la creștinism. A început să slujească ca diacon, iar mai târziu, ca prezbiter într-o mică biserică pentecostală unită². Relația lor a fost caracterizată cel mai bine ca una de dragoste-ură, cu accente ale unei rivalități de lungă durată între frați. Cred că această dinamică a început atunci când tatăl unchiului meu a respins-o pe mama mea ca fiică vitregă, când ea era foarte mică. Nimeni nu cunoaște motivul real, dar el a refuzat să o lase să locuiască în casă. Drept urmare, ea a mers să locuiască cu bunica, ceea ce a creat o adevărată prăpastie în relația ei cu unchiul meu, o prăpastie care nu l-a împiedicat însă să ne invite în mod repetat la biserica lui.

În mod normal, nu ne-am fi gândit prea mult la invitațiile lui. Dar disperarea te face să iei în considerare lucruri pe care, în mod normal, le-ai trece cu vederea. Așadar, într-o duminică, în primul meu semestru de facultate, mama ne-a dus pe mine și pe sora mea vitregă la biserica unchiului meu, lăsându-l acasă pe tatăl meu vitreg, care nu era interesat.

A fost un adevărat șoc cultural pentru noi toți. Ca mormoni, am fost învățați că respectul față de Dumnezeu într-o slujbă

bisericească era demonstrat printr-un comportament pios și liniștit. Această biserică era complet diferită. Totul era zgomotos și de nestăvilit. Oamenii cântau în mod extravagant, iar predicatorii predicau zgomotos. Era ceva obișnuit ca oamenii să bată din palme și să strige „Aleluia!” sau „Amin!”

Deși erau fără rezerve în închinarea lor, erau extrem de rezervați în ceea ce privește aspectul exterior. Ei considerau că femeile ar trebui să arate sfințenie înaintea lui Dumnezeu nepurtând bijuterii sau machiaj, lăsându-și părul lung și purtând rochii lungi. Bărbații aveau părul vizibil scurt și se abțineau de la a purta barbă sau mustață.

În acea primă duminică în care am vizitat biserica unchiului meu, am stat și am observat cum pastorul și-a terminat predica, apoi a luat o chitară și a început să cânte un imn foarte emoționant. Nu îmi amintesc predica lui, dar îmi amintesc ce a cântat. A început să cânte despre natura lui Isus și apoi a adresat o întrebare congregației. El a întrebat cântând: „Sunteți pregătiți?” Când a făcut acest lucru, am început să simt ceva ce nu mai simțisem niciodată înainte. Parcă un val de căldură lichidă s-a revărsat peste capul meu și apoi peste tot corpul, și am fost umplută de o pace de nedescris. Știam că nu putea fi nimic altceva decât prezența lui Isus Cristos. Am înțeles în inima mea ce se întâmpla și am știut că Îl experimentez pe El.

În timp ce lacrimile au început să îmi curgă pe față, o femeie care stătea lângă mine m-a întrebat dacă vreau să îmi predau viața lui Isus. Deși nu aveam nicio idee ce însemna aceasta, mi s-a părut lucrul potrivit. Cu lacrimile încă curgând, am dat din cap afirmativ. Ea m-a condus chiar atunci într-o rugăciune de pocăință pentru păcatele mele și de predare a vieții mele lui Isus Cristos.

Ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, femeia și-a pus apoi mâinile peste mine și s-a rugat să primesc darul Duhului Sfânt. Deși nu știam nimic despre Duhul Sfânt, s-a întâmplat ceva uimitor: am început să vorbesc într-o limbă pe care nu o învățasem niciodată. Această experiență este cunoscută ca botezul cu Duhul Sfânt și, conform Scripturii, are două scopuri principale: puterea de a fi martor pentru Cristos și puterea de a te ruga.

Prima dată când vedem botezul cu Duhul Sfânt în istorie este în Faptele Apostolilor, capitolul 2. Acolo, Duhul Sfânt S-a revărsat cu putere asupra urmașilor lui Cristos, dându-le astfel capacitatea de a-L lăuda pe Domnul în limbile neamurilor. Acest lucru a atras atenția vizitatorilor internaționali și a deschis calea pentru ca mesajul lui Cristos să fie predicat tuturor cu putere. Ulterior, Pavel a descris faptul că Duhul Sfânt îl împunternicea să se roage în limbi necunoscute, ceea ce îl ajuta să se roage dincolo de propriile abilități și conform vocii perfecte a lui Dumnezeu (v. Romani 8:26-27; 1 Corinteni 14:18). Înainte de a cunoaște scopurile botezului cu Duhul Sfânt, începusem deja să mă manifest în ele în mod spontan.

Mama, eu și sora mea ne-am întors acasă de la acea slujbă, evident mișcate și schimbate. Toate ne dăruisem viețile lui Cristos, deși eu am fost singura care a fost botezată cu Duhul Sfânt. Tatăl meu vitreg era acasă când am ajuns și m-a rugat să îi povestesc ce s-a întâmplat. I-am spus totul și am văzut cum lacrimile îi curgeau pe față în timp ce asculta. A fost un moment extraordinar, pentru că nu îl mai văzusem niciodată plângând.

O scurtă experiență cu rugăciunea de mijlocire

La scurt timp după aceea, Duhul Sfânt m-a convins să mă rog pentru tatăl meu vitreg. Din nou, nu am știut că acest îndemn venea de la Duhul Sfânt până nu am studiat mai târziu. Pur și simplu s-a întâmplat și am urmat îndemnul. În timp ce învățam în camera mea pentru examene și înainte să pot să mă gândesc prea mult, m-am trezit pe podea, strigând către Dumnezeu pentru mântuirea tatălui meu vitreg. Plângeam în hohote. Simțeam că dau naștere la ceva.

Pe măsură ce Duhul Sfânt a preluat conducerea, din interiorul meu a izvorât o rugăciune profundă și intensă. Nu foloseam propriile cuvinte, ci cuvinte care nu veneau din mintea mea. Foloseam cuvintele Duhului Sfânt, care păreau să vină din adâncul ființei mele. Simțeam o putere asupra mea, suficient de puternică pentru a-mi face corpul să reacționeze. Aș compara-o cu senzația pe care o ai când atingi o priză, doar că nu la fel de puternică.

Când puterea a început să scadă, ultimele mele cuvinte către Domnul au fost: „Mântuiește-l pe tatăl meu vitreg sau lasă-mă să mor.” Nu știu de ce am folosit aceste cuvinte, dar nu după mult timp, tatăl meu vitreg a văzut un anunț despre un seminar organizat la o biserică baptistă locală. În cadrul seminarului urmau să fie discutate diferențele dintre creștinism și Biserica Sfinților din Zilele din Urmă (SZU). A participat la seminar, iar în cadrul acestuia a fost invitat să participe la slujbele de duminică ale bisericii. A mers imediat și a luat o decizie pentru Cristos în timpul chemării la altar. De asemenea, a început să frecventeze în mod regulat aceeași biserică.

Am fost încântată de decizia tatălui meu vitreg. Totuși, chiar

dacă mama și sora mea au început să meargă la biserică împreună cu el, eu nu eram încă pregătită să fac același lucru. Până în acel moment, mă mulțumeam să particip la un mic grup carismatic InterVarsity care se întâlnea săptămânal în campusul meu universitar. În același timp, unchiul meu mă presa să merg la biserică lui pentecostală unită. Chiar dacă avusesem acea întâlnire uimitoare cu adevăratul Isus în biserică lui, știam că am nevoie de o biserică puțin mai flexibilă. Ca tânără, mi se părea ridicol să trebuiască să renunț la tuns și la machiaj.

În cele din urmă, am ales ca biserică nouă a familiei mele să fie și biserică mea, și a fost o experiență bună, pe termen scurt. Aveau un grup foarte mare dedicat tinerilor de vârsta mea, ceea ce m-a ajutat să fac trecerea de la vechii prieteni la cei noi. De asemenea, aveau un curs pentru credincioșii noi, unde am învățat despre mântuire din Biblie și chiar am început să memorez Scriptura. Singura mea problemă era că nu dădeau învățătură despre Duhul Sfânt, un subiect despre care tânjeam să știu mai multe.

După aproximativ patru luni, am luat, spre neliniștea familiei mele, decizia bruscă de a părăsi biserică baptistă și de a merge la aceeași biserică pe care o frecventa liderul meu de la InterVarsity din facultate. Era o biserică Foursquare, mai mică ca dimensiune, dar cu o legătură mai puternică cu Duhul Sfânt. Familia mea a încercat să mă convingă că ar trebui să fim cu toții împreună în biserică. Le-am înțeles logica, dar eu tânjeam după o experiență spirituală mai profundă.

Odată ajunsă la biserică Foursquare, am fost surprinsă să o văd acolo pe una dintre vecinele mele. Când m-a văzut, ea mi-a explicat cu entuziasm că se ruga pentru familia mea de ani de zile. De asemenea, m-a invitat la un mic grup săptămânal de

rugăciune care se întâlnea într-o casă. Grupul de rugăciune obișnuia să facă ceva ce ei numeau *război spiritual* și se ridicau împotriva lucrurilor pe care simțeau că diavolul le făcea în viața oamenilor și în oraș. Nu înțelegeam totul, dar îmi plăcea intensitatea spirituală.

Am început să fiu tot mai interesată de rugăciune și am început să particip la serviciul săptămânal de rugăciune de la biserică. Acest serviciu de rugăciune nu era la fel de intens ca întâlnirile de acasă, dar totuși mă ajuta să mă simt conectată la Dumnezeu. Îmi plăceau, de asemenea, sentimentele care veneau odată cu rugăciunea: bucurie, pace, putere, înțelepciune și prezența lui Dumnezeu.

Toate acestea înseamnă că primul meu an în calitate de creștină a fost minunat și plin de descoperiri. Eram mai fericită decât fusesem vreodată în viața mea. Domnea pacea în casa noastră și, ca familie, creșteam în credința noastră în Cristos. De asemenea, învățam să mă rog singură și simțeam prezența lui Dumnezeu atunci când o făceam.

Nu mi-am imaginat niciodată despre credința mea că va fi curând pusă la încercare de Satana și că rugăciunea va deveni colacul meu de salvare spre victorie.

O confruntare cu răul

Când am intrat în cel de-al doilea an de viață creștină, încă participam la slujbele de rugăciune, dar deveneam tot mai tulburată. Sentimentul de pace din casa mea dispăruse și nu știam de ce. De asemenea, simțeam lucruri întunecate, mai exact, o prezență demonică, și nu mă mai confruntasem cu așa ceva de când devenisem creștină. Totuși, experimentasem astfel de lu-

cruri înainte de a-L cunoaște pe Cristos. Pe lângă faptul că am crescut într-o religie falsă, mă conectasem cu tărâmul demonic prin anumite practici oculte despre care nu realizasem că sunt greșite. Văzusem și experimentasem uneori manifestări demonice în copilărie, iar acestea se intensificaseră în anii adolescenței. Nu spusese niciodată nimănui despre aceste lucruri, care s-au oprit când am devenit creștină. Credeam că au dispărut definitiv, dar acum se întorseseră.

Într-o seară, la grupul de rugăciune de acasă, totul a ajuns la punctul culminant. În timp ce ne rugam împreună, una dintre femei s-a uitat la mine cu îngrijorare. Ea mi-a exprimat neliniștea, spunând: „Văd un duh de vrăjitorie stând deasupra ta!” În momentul în care a rostit aceste cuvinte, ceva m-a ridicat de pe scaun și m-a izbit de perete. Apoi am pierdut contactul cu ceea ce se întâmpla în jurul meu și am început să manifest o puternică manifestare demonică. Semăna foarte mult cu o criză epileptică severă, cu „bonusul” suplimentar al unor voci demonice care îmi ieșeau din gură.

Femeile, toate versate în războiul spiritual și în ruperea legăturilor demonice, s-au dovedit neputincioase să mă elibereze. Nu a funcționat nimic din ceea ce făceau sau spuneau. După trei sau patru ore, manifestările demonice s-au potolit suficient cât vecina mea să simtă că mă poate duce acasă.

În următoarele trei luni am avut coșmaruri groaznice și reușeam să dorm doar rareori. Noaptea auzeam țipete stridente, iar patul meu și ușa dormitorului se zguduiau singure. Când treceam pe lângă ferestre sau uși, auzeam adesea bătăi puternice, iar uneori le observau și alți oameni.

M-am rugat lui Dumnezeu pentru eliberare zi și noapte. Într-o zi, inima mi-a fost umplută de un sentiment puternic

de credință și am vorbit cu îndrăzneală acelui duh. Intrase din nou în camera mea ca să mă chinuie. I-am spus: „Nu te voi sluji niciodată. Îl voi sluji doar pe Isus Cristos!” Când am spus aceasta, duhul a plecat și nu s-a mai întors niciodată. Odată cu asta, am pierdut orice teamă de lumea demonică și am dobândit o autoritate spirituală nouă, precum și daruri spirituale autentice.

Prin această experiență, am descoperit puterea rugăciunii și am învățat câteva lecții foarte valoroase. Iată câteva dintre lucrurile pe care le-am învățat:

1. Nu mă pot baza pe alții să aibă autoritate spirituală în locul meu. Trebuie să o am eu însămi (v. Evrei 6:1: „să ne îndreptăm spre maturitate”).

2. Mi-am găsit eliberarea în rugăciune și nicăieri altundeva, pentru că Dumnezeu este mai mare decât diavolul (v. Psalmul 18:6, 17: „Am strigat către Dumnezeul meu... El m-a izbăvit de dușmanul meu cel puternic”).

3. Rugăciunea este manifestarea supremă a slăbiciunii. Dumnezeu mă întâlnește în slăbiciunea mea și mă face puternică (v. 2 Corinteni 12:10: „Căci când sunt slab, sunt puternic”).

4. Ne conectăm cu Dumnezeu prin rugăciune. În același timp, rugăciunea este o armă spirituală împotriva a tot ceea ce I se opune lui Dumnezeu (v. Marcu 9:29, BTF2015: „Acest fel nu poate ieși afară prin nimic, decât prin rugăciune și postire”).

5. Nu ne putem permite să fim ignoranți cu privire la tărâmul spiritual. Trebuie să învățăm cum să ne rugăm eficient (v. Osea 4:6: „Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință”).

Rugăciunea devenise colacul meu de salvare și mă rugam mai intens și mai consecvent ca niciodată. În același timp,

aveam probleme cu rușinea și condamnarea în legătură cu rugăciunea. După eliberarea mea, tărâmul spiritual mi se deschisese în dimensiuni neobișnuite, iar experiența mea depășea cu mult limitele de înțelegere ale tuturor celor pe care îi cunoșteam.

Poate că te regăsești în aceasta. Poate ai avut experiențe în rugăciune pe care nimeni altcineva din jurul tău nu le știe, nu le înțelege sau nu le trăiește. Poate te întrebi cum să procesezi tot ceea ce ai trăit și cum să trăiești, în mod practic, ungera lui Dumnezeu de peste viața ta.

Vreau să știi că există o cale de a procesa toate acestea și de a-ți trăi chemarea de mijlocitor, cu cunoaștere, autoritate și credincioșie. Învățăturile din această carte te vor echipa pentru aceasta.

Pentru început, să ne îndreptăm atenția spre fundamentele rugăciunii.

Fundamentele rugăciunii

Fiecare dintre noi avem instinctul înnăscut de a ne ruga, adesea chiar înainte de a-L cunoaște pe Dumnezeu. În criză și în suferință, oamenii tind să se întindă dincolo de ei înșiși, către tărâmul nevăzut, sperând să primească ajutor și bunăvoință de la un Dumnezeu despre care speră că există. Sunt frustrați atunci când nu primesc un răspuns, pentru că ceva din lăuntrul lor crede și tânjește să Îl atingă pe Dumnezeu în acele momente de disperare.

Instinctul de a striga către Dumnezeu a apărut la scurt timp după căderea lui Adam și a Evei. Adam și Eva au cunoscut o părtășie strânsă cu Dumnezeu până când păcatul i-a despărțit de prezența Lui. Ei au trecut de la o stare de comuniune la una de ruptură, iar durerea acestei separări a născut un strigăt profund în toată omenirea care le-a urmat. Bărbații și femeile au început, prin propriile puteri, să Îl caute pe Dumnezeu și să

strige către El (v. Geneza 4:26). Dumnezeu nu le-a ignorat strigătul, ci a răspuns oferindu-le prietenia și părtașia Sa.

Dar iată care este ideea: prietenia și părtașia dintre Dumnezeu și om sunt unice, precum fiecare persoană în parte. Vedem acest lucru, de pildă, în istoria lui Enoh. Biblia spune că Enoh a umblat cu credincioșie cu Dumnezeu, iar apoi Dumnezeu l-a luat la Sine (v. Geneza 5:21–24). Imaginează-ți! Dumnezeu a fost atât de încântat de părtașia cu Enoh, încât i-a oferit veșnicia înainte ca acesta să își fi încheiat viața pe pământ.

Moise a avut o istorie diferită a părtașiei cu Dumnezeu. El a început să aibă dialoguri față în față cu Domnul. Părtașia și dialogul dintre Moise și Dumnezeu au devenit atât de profunde, încât, după fiecare întâlnire cerească, Moise strălucea de slava lui Dumnezeu (v. Exodul 34:29–35).

Sau uită-te la istoria Anei. Ea era o femeie tăcută, dar tenace, care își dorea cu disperare un copil. Era stearpă, pentru că Dumnezeu îi închisese pântecul, iar cealaltă soție a soțului ei, Penina, își găsea plăcerea în a o chinui din această pricină (v. 1 Samuel 1:6). Ana era nefericită din cauza aceasta, dar acest lucru nu a împiedicat-o să se roage lui Dumnezeu iar și iar, an după an. Într-o zi, la templu, s-a rugat atât de intens, încât preotul care o privea a crezut că este beată (v. versetele 12–14). Chiar și atunci, ea a continuat să se apropie de Dumnezeu prin intermediul lui Eli, preotul, spunându-i ce își dorea.

Datorită stăruinței Anei, Dumnezeu a răspuns strigătului ei și i-a dăruit mai mult decât ceruse. „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să îți împlinească cererea”, a profetit Eli (v. versetul 17). Mai târziu, ea a născut un fiu puternic, profetul Samuel, care a devenit următorul judecător al Israelului.

Ana avea multe motive să se simtă ofensată de Dumnezeu și

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Manualul mijlocitorului

de Jennifer Eivaz

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/jennifer-eivaz/manualul-mijlocitorului-1296.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare